

U. l. H. Károlyné ~~Györfi~~ Gleichenbergi von Pa-
lóri Schwarzenberghez meggy (vagy a képeken) a Jövőre;
Prichmizské inéres, — oda is elvilek ha alarod. —



L 513/978

~ Kedves barátom! Tölelésesen elhisznék, hogy ma
évrés csinál bevenek az, hogy horrárol nem
megjűnk, nem mehetünk. Bőven mi is nagy va-
gyunk vele! Hanem egészségenek helyreállításra az
első mindennek felel. Azon ismét újabb komédi-
ánk volt: felismerem a hős hőrepen önmeggyen gör-
győben, ahogyan szűk az ágyba consolni v mháza
lehaggarai; hűla isseunk; Levél illeg károly a
roham, folytonos mely (sör forró) borzavarok
alhal megáha horrárol, aronban néhány nap mégis
az ágyban maradt, v avice meg gyengébb min
valaha. Eddig már a Jövőben volna legén, de ne-
kem pacalra hell meini, júl 12-18 ig osa lanc a
Censurákon; valószínű hogy kemre mielőtt is megláto
gatom, hiss neh im, hogy ne legyen leánysele
meneni elötte, mondom: hossz korhely culter a
János! — Teleség ammel ösmébriva esse, Hossz
Lois qui mal y pense! Jó időig kamás horrárol televisek
fölött, v igen odas eredményre jussunk. Mi nem
mehetünk horrárol, si nem menek skalorára fié
lesem hozz is, le nem mehet most oda; már elme
kerne, el is menne; igen kapinasszon (sör-csin) van
figyondolva hogy most oda ne menjese! Aronban afor
dic nem sem vagy dírában, v sejlesen hírem: hogy
usólam is hőrepen maradok. Bolondság leme hős egymis
nehéz el-leunünk, Jőjese horrárol! — Nagy sör,
ugy-e? er ok üti fel Lejés ellene, példaal: mi most
a világ! Reiter egymis usán! alkalmas lanc odni! sőt effél.

Kivonat; hogy a barátom felhívott nem énti.
s hogy levegő Hóra.

Lehesen nem rólaok fel is leumi: hogy a világ ite-
lésével folas tövődöl; mi gondja a világnak rólaok, és
nekik a világra? annán ha es nem-típusosság dolog
volna: hallgatnák; de mi van abban is erre ismét el-
jönni? annán legyen szabad remélnünk, hogy a világ ite-
lése másként (ha igazán megismerhetet el) az östíjűvel nem
múlászónasok el. Igen híven beemulnót magunkat!
Felcséged, felcségeumel (s ha kétféle a gyümölcsökkel vagy gyer-
mekkel) Agnás töben kékenél az idő; igen jól el-leunékel
az, nem csak de a kéven Románatomny Lábjajásából gyogyul-
na ki. Igy én, valószínű éveletességem nérem a koromk jó-
velele véreletről. Egy fobai csatugyan kell kassanunk, abban
egyén híven effénelékel; sotha nem lenél, mert apróle-
dolyosok: kengres, vajár, kurós, táncs, csabos innen ha-
tubról potunk ova lúdelni. Auhárodni, ölvörödni épen
de épen nem kell! Komolyan nem kell, e pontos erősen üe-
ni felcségem. Min a hívnál ugy lehes az leumi, és fob-
tal is leumi. Felcséged, vitél, kasalmas favagní vir, csendes
élen, ha kell magány, ha kell kassaság jellemít az a his-
főrdő. Komolyan, gondolkodnót, so ne is gondolkodnót
a dolog felcséged, hanem handmurasok és jőjések! De porre
pórr finn ugy-e? az én elhídem! armban a mi adalag
Néven megélkel, abból éitel az úti lótnég; tehát ugy-
foban mik se lenél az az; mi, a miter kétféle, megd-
lagajut a többis, néhány napra magunk is az maza-
dunk. Hidd el, rád néve is végelelen jól fog leumi.
A híz Schaly, miter Gímörlet fogamodas hara', az foban
kelehi: minél jőnnél én homán, miter az van Agnásos!
Nem meunékel sehova, semalike; vágo' is leuag ide igé-
kezek a vacánoban, pomposan költenél az idő; nem
lenállat egy korz borral se, beemulnót mindem. Igen
kégyelmes, jó lalkegyünk van. Még ha te Duda'a

mennek is, lománaságnak a gyémántot el kell
jönni, meggyógyulni; meglesz, alibani fogadások
ere a seves! Összevonnak:

Szalonsára nem mennek.
Főnökre meggy: menj! nőt a köbbszel jöjjen ide.
Lohará se mennek: mindnyájuk jöjjenek ide!

Csak hadd se az a mureamu is kemény, mellyetnek la-
jával most szőlőhálózat, meglesz máshoz, de ere leled-
meg valaha vagy okha? Kültönni is hidd el, az egész
irodalmi komédia, nem ér föl egy becsületesen költsé-
24 órával! Elengedek nelem, hogy a köbbszel, pl. alkat-
mailandoból néldag ne is fogad. Nagyis némi "Lohára" idő-
ben voltakot is, most keves egész uraltok, kedélyünk is
egészén más lesz. Nem lesz semmi hü hó, egészen csemetes
kedélyességben költsék az idő, míg legfőbb chemie marlós
időim ide. — Ha csatnyam főnökre kell mennem, meg
akkor is ide jöj; felviselek Schmeckre, köbbszel érne az
nővel, mint a budai lúg. Er nőbbis is ved jól figyelem-
be, se Schmecken, nőt Apárisóben, Marwa a öröpmi,
— nővel jersék!



Frán Károly csatnyam vismagor? az jól lesz;
én nem haragadtam johu Károlyra, de most is annak
örmere, hi nem igen melegíti magához az ember. Majd
majd! vérműgi az egy risse, meg ő belőle jó baráti lesz.
Medgyes Lajostól, Deesszól iram neki levelez, az is mely Laj-
nalkiránál: hogy Erkölyben vagyos, meg se laskarom, Sőama
se feléls. Előbb is igen nehány frán Margitánál, alatom men-
dani Heidrigjérel, de én nem laskarom akkor is, hogy nem a Levit
hossza nelem az a leányról, hanem a leányról a levelez. Kültönni
az is ráállot, hogy csalaskarom.

Pestre mennek? én nem viszák szanisos adni; hi-
sem hogy se nem leunik johu pesti ember, olyan értelemben

min éi gondolom; nem vesztene el tohu az a valami,
melles éi a vároni eudrednél nem találol; de Lajós nyu
galmeidén kái jóbb lenne fahin (kőn i fah) maradvod.
Perse hogy az a 1400 pusz- nép peir. Ha a doloz legit
minlensere tudósít, akkor olosabban hara' lehet nő'ni.

A barámfelkőr nem érem, — csak sejtem.

En' avia flexora verseres írem, irasszam, de
atigba lár napvilágos, bíróyn örölmézet más; de
ha a örölmézet elmaradvod volna i atigba, maga-
én a versén, — mess ront.

It se érez engem egeren, de nyulipem sejtess.

Nem aris benkősem a pályázási, mintha magamról
i nagy érdem volna rá, vagy minlensere, tőn fú-
had megfogna közkönni; men hi az igen képen
elmaradvod, mincén éi sem vagyok mess arról a
bejótól, mellyről se emlíeték senki; ha rád nőve
ilestora a versén i lejár; hat éi mi monogat?

Verseinköt 90 lapos már megkorigálam,
kái ősz utólgán kijárnak; rütlönben leglínobb sagap-
lósúl vagy éntek néltül lapom éi igazgatom őre,
mintha a nádágom folkornán. Nem i kesem leg-
nagyobb rére, s általában az ivodolommal jól tartam.
Jobban bopam, hogy a méheim keseres rajronak, van
körtől egy köhely, már ré éi őre nem esem, mikély
megjörönet, kére keser alá! — Nosar Lajórn, fú-
gersd apádaz (anyád könyekken rá'áll) hogy jöjérel el, be-
se bocsátat a húrba, fú meg a görösnél meggranitaké
a — csomókóra.

Ömlöl hogy könnyebben vagy min erelőre, de ha
nyu vem, s a jó hús mellett ne legyen olyan sorány a se
hütléd, hogy nélem olygáza befélj éleröl s másról, minő
éx befélj. Várunk! Tudósit! isen velesek!

Hawa, júl 3. 1897

barárod Virkegy